

„Menj keresztül félelmeden!”

SZENT BALÁZS (február 3.)

Amikor Tanzániában Szent Balázs ünnepét ülik, és a hívőknek kiosztják a Balázs-áldást, akkor a templom tele van keresztényekkel. De sok muzulmán is tolong február 3-án, Szent Balázs napján a katolikus templomban. Nyilvánvalóan az ember igénye, hogy éppen a betegség fenyegetésekor megkapja Isten áldását. A Balázs-áldás a torkot és annak betegségeit érinti. A torok talán az ember legérzékenyebb része. Már nyelvünkben kutatva is érthetővé válik ez a különös összefüggés: Elég gyakran megfázunk, mert nem tapasztalunk elég melegséget és szeretetet. Vagy a félelem szorongatja a torkunkat. Alig tudunk már beszélni. Mások túl sokat nyeltek. Most gombóc van a torkukban a félelemtől, a gyásztól vagy a haragtól, és megakadályozza őket a szabad légzésben. Mindezekkel a veszélyeztetésekkel menjünk Istenhez, hogy Szent Balázs ünnepén bízassunk abban, hogy Isten nemcsak a lelkünkkel, hanem a testünkkel is törődik, hogy tág térbe vezet bennünket, hogy merjünk szabadon lélegezni.

Szent Balázs – őt is már ósidők óta a tizennégy segítő szent egyikeként tisztelik -, püspök volt az örményországi *Sebastéban*. Neve a görög „*baszileosz*” szó rövidítése, amely „király”-t jelent. A legenda azt meséli: Balázs királyi ember volt. És orvos volt, aki egyaránt gyógyított szegényeket és gazdagokat, keresztényeket és pogányokat. A fiatal keresztény közösség püspökké választotta. Amikor a császár a keresztényeket üldözte, Balázs elbújt egy barlangban, és ott élt békésen az állatokkal együtt, amiket meggyógyított, ha megbetegedtek. Ezért a madarak odahordták neki a szükséges élelmet. Amikor a helytartó nagy vadászatot rendezett, kivette az állatokat, amelyek mind menedéket találtak Baláznál. A püspököt börtönbe vetették. Ekkor a keresztények betegeiket a börtön ablaka elé vitték, hogy segítségét kérjék. Közöttük volt egy anya, aki fiát vitte hozzá, aki lenyelt egy halszálkát, és majdnem megfulladt tőle. Balázs megszabadította őt a szálkától. Amikor a püspököt be akarták dobni egy tóba, keresztet vetett felette, és a tó kiszáradt. Végül lefejezték, de még halála előtt imádkozott – mondja a legenda -, hogy mindenki, aki torokbetegségekben szenved, és nevében egészségért könyörög, meghallgatást nyerjen.

A baj, amiért ma Szent Balázs illetékes lehetne, az a félelem. A félelem beszűkít. Az összeszorult torok az aggódó szorongás testi képe. Sok félelem létezik, amely ma az embereket foglalkoztatja. Az egyik fél a kudartól, a másik mások ítélezésétől és elutasításától. Mások félnek a betegségtől és a haláltól, megint mások a magánytól és az elhagyatottságtól. Az Egyesült Államok-beli terrortámadások után félünk a merényletektől, félünk a repüléstől, félünk a betegséget okozó levelektől és a biológiai fegyverektől, amelyek megfertőzik a vizet és a levegőt. Szent Balázs nem tud minket – egyszerűen csak úgy – ezektől a „betegségek” megszabadítani. Am azáltal, hogy legendáját szemléljük, azáltal, hogy történeten elmélkedünk, felismerünk utakat, hogy hogyan bánjunk félelmünkkel. A halszálka, amely a torokban akadt, találó kép a félelemre. Valami

Inkább engedjük, hogy tekintete behatoljon félelmünkbe. Ez viszonylagossá teszi azt. Bízunk abban, hogy félelmünkkel Isten kezében vagyunk, s hogy még azok mélyén is a béke és a szabadság sejtése rejlik. Menjünk keresztül félelmeinken lelkünk mélyéig, ahol a valódi béke és a tulajdonképpeni szabadság lakozik. A katolikus liturgia hagyományos Balázs-áldásakor két égő gyertyát tartanak összeszorult torkunkhoz. A gyertyákban Isten szerető segítségét pontosan odatartják, ahol górcsók vagyunk.

Ez egy gyógyító szertartás, és megmutatja, hogyan múlhat el a félelem. A szeretet melegsége felold minden görcsöt. Aki megtapasztalja, hogy éppen ott, ahol görcsösen kapaszkodik, elfogadják és megsimogatják, annak feloldódik minden szorongása. Ne kapaszkodjunk bele tehát félelmeinkbe, hanem menjünk keresztül rajta. Akkor szívünk mélyén megérezzük azt a gyengéd szeretetet, amely elfogad bennünket félelmeinkkel együtt, és feloldja annak minden gyötrelmét és fenyegetését. A félelmünk is megengedett. De megérinti Isten szeretete, amely megváltoztatja és feloldja azt.

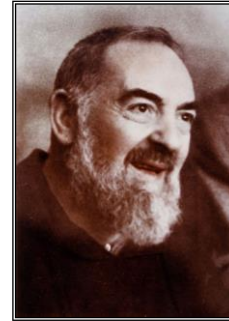
*Mindenható, jóságos Istenünk! Te pusztá szavaddal, isteni igéddel teremtetted a világmindenséget. Azt akartad, hogy Igéd, aki által mindent megalkottál, testet öltön. Te, a fölséges és mérhetetlen, félelmetesen dicsőséges és csodatevő Isten rendelted így. A tebeléd vetett hitének megvallásával szent Balázs püspök és vértanú minden kínzóeszközzel bátran szembenézve elnyerte a vértanúság győzelmi koszorúját. Egyéb kegyelmi ajándékaid mellett azzal is kitiüntetted őt, hogy a torokbajban szenvedőket meggyógyítsa. Kérve kérünk, ne tekints bűneinkre, hanem az ő érdemeiért és könyörgésére áldd meg és szenteld meg ezt a gyertyát. Áraszd rá kegyelmedet, hogy mindazok, akiknek a torkát ez gyertya érinti, és benned hisznek, mentek maradjanak a torokbajtól és minden más bajtól. És szent Egyházadban neked hálát adva boldogan magasztalják dicsőségedet és mindörökké áldott szent nevedet.
Krisztus, a mi Urunk által. - Amen.*

A remény misztikus városa – Lourdes (Franciaország)

A nagy jelentőségű szent város és Mária-kegyhely, **LOURDES** a Pireneusok középső részének csúcsai között bújik meg. A kisváros azután vált világhírűvé, hogy egy fiatal parasztlánynak, Bernadette Soubirous-nak (1844-1879) többször is megjelent itt a Szűzanya. A történet **1858. február 11-én** kezdődött. Ezen a napon Bernadette a nővérével és egy barátnőjével együtt a Gave folyó partján Massabielle-be indult, hogy tűzfát gyűjtsenek. Amikor levette a facipőjét, hogy átlábaljon a

folyón, egyszer csak szélzúgásra emlékeztető hangot hallott. Felnézett, és a szemben lévő barlang bejáratánál meglátott egy hölgyet, akin hófehér ruha volt, kék övvel, fejét fehér fátyol borította, lábait pedig egy-egy sárga rózsza díszítette. Ettől kezdve egészen július 16-ig, a Kármel-hegyi Miaszonyunk ünnepéig Szűz Mária – merthogy őt ismerték fel a hölgyben – többször is megjelent; a jelenések száma végül elérte a tizennyolcat. Ekkor kezdődött a csodás gyógyulások sorozata; elsőként, 1858. március 1-jén Catherine Latapie gyógyult ki betegségéből. A betegek megmerítkeztek a barlangban eredő, csodatévő forrás vizében; ez a szokás máig él Lourdes-ban. Azóta több különleges esemény történt ezen a helyen (napjainkig mintegy hetven csodat számolták össze). Így lett Lourdes a világ egyik legjelentősebb zarándokhelye, ahová évente több mint hatmillió hívő látogat el. A betegek abban a reményben jönnek el ide, hogy kigyógyulhatnak betegségükből, de abban is bíznak, hogy a zarándoklatból erőt merítve megtalálják lelki békéjüket. A történet kezdete után négy évvel, 1862. január 18-án IX. Piusz pápa hitelesnek ismerte el a jelenéseket. Bernadette-et, aki 1866. július 29-én belépett a nevers-i Iskola- és Szeretet-Nővérek közé, 1933. december 8-án XI. Piusz pápa a római Szent Péter bazilikában szentté avatta. A lourdes-i vallási épületegyüttes 22 kultuszhelyből áll. Az eredeti szentély a barlang fölé települt Szeplőtelen Fogantatás bazilika, amely 1871-ben épült, és 1876-ban szentelték fel. 1901-ben egy másik bazilikát is felszenteltek, ezt Alsó vagy Rózsafüzér bazilikának nevezik, s az előbbivel lépcső és árkádsor köti össze. A komplexum középpontját a Jelenések barlangja vagy más néven a Massabielle-barlang (a név jelentése: ősi szikla) alkotja. A barlang mélyén, az oltártól balra van a forrás, amelyet Bernadette fedezett fel Isten anyjának útmutatása alapján. Innen vezetik el a csodatévő vizet a kutak, medencék és a vizes ösvény felé. Az oltár mögött helyezhetik el a zarándokok imaszándékukat. Napjainkban önkéntesek és szerzetesek egész serege fogadja a zarándokokat; hívek ezrei vesznek részt a csodálatos szertartásokon. Közülük is kiemelkedik kettő: Az egyik a „**Mária-körmenet**”, amelyet 1872 óta márciustól októberig minden este 9 órakor tartanak. A másik az „**Eucharisztikus-körmenet**”, amit minden délután 5 órakor tartanak, s arra emlékeztet, hogy Krisztus jelen van az emberek között. Rengetegen vesznek részt február 11-én a Lourdes-i Szűzanya ünnepén is, amelyet a február 3-án kezdődő kilenced készít elő.

„Viselj mindent békével!
A megtérés érdekében tégy mindent
az isteni igazságszolgáltatás mérlegére!”

Padre Pio

4/2.

EGY SZEMTANÚ BESZÁMOLÓJA PIO ATYA UTOLSÓ ÓRÁIRÓL...

„Haláláig mellette voltam. Utolsó szentmiséjét szeptember 22-én mondta. A templomba több mint húszezer ember zsúfolódott be, rengeteg virággal. Pio atya elég rosszul érezte magát, mégis kiszolgáltatta az Oltáriszentséget két, Rómából érkezett elsőáldozónak, pedig nem jelentkeztek be. Nagynénjünknek álmában megjelent Pio atya, és azt mondta: „Siessetek, különben késő lesz.” Megvette a kislányoknak a ruhát, és bejelentkezés nélkül azonnal San Giovanni Rotondóba utaztak. Amikor az egyik testvér megkérdezte Pio atyát, lehetséges-e, hogy a két kislány elsőáldozáshoz járuljon, azt mondta: „Igen; készítsetek elő mindent.” Így utoljára ez a két kislány meg egy Bariból érkezett fiú lett Pio atyánál elsőáldozó. A szentmise után összeesett. Giuseppe Pio atyával kerekesszékebe ültettük, és felvittük a szobájába. Azt mondogatta: „Fiaim, fiaim...” Tudta, hogy eljött az ideje. Egy idő óta már mondogatta, hogy közeleg az óra. Éjjel rosszabbodott az állapota. Az éjszakás nővér odahívta Maria atyát: „Ébredjen, Pio atya nagyon rosszul van!” Én is felébredtem, átmentem a szobájába. Ott volt dr. Sala és egy másik San Giovanni Rotondó-i orvos, néhány nővér és az előljáró. Semmi kétség: Pio atya haldoklik. Kérdeztem, feladhatnánk-e neki a betegek szentségét, az utolsó kenetet. Mondták, hogy igen. Hoztam a szentelt olajat, és kérdeztem, ki szolgáltatná ki a szentséget. Az előljáró nagyon zaklatott volt, nem vállalta; azt mondta, még sohasem végzett ilyesmit. Egy másik, idősebb atya sem vállalta, így felajánlottam, hogy megteszem, hiszen Foggiában több százszor adtam fel a szent kenetet, tudtam, mi a teendő. Miközben az orvosok tették, amit tudtak, feladtam Pio atyának az utolsó kenetet. Óriási megtiszteltetés volt, életem legdrágább emléke. Táblára vésettem, amit, ha meghalok, a sírkövemre fognak helyezni: hihetetlenül büszke vagyok, hogy én részesíthettem a szent kenet szentségében egy ilyen szent embert, egy szentet. A pápától is kapott áldást és sub conditione feloldozást. Ekkor még mindig tudatánál volt. Fél háromkor halt meg, nagyon békésen, nyugodtan. Én temethettem. Úgy fektettük, hogy feje észak, lába dél felől helyezkedett el. Ezzel dr. Sala is egyetértett, bár sokat vitatkoztunk a temetés módjáról. Márványlappal fedett szarkofágba helyeztük, amit mindenki láthat. Miután a munkások lepecsételték a síremléket, bezártuk a kriptaaajtót és a rendházat, és elmentünk néhány órát pihenni a reggel fél hatkor kezdődő szentmiséig. Pio atya úgy ment el, mint egy gyermek: egyszerűen, békésen. Fél háromkor vett utoljára levegőt, karosszékeiben ülve...”

(Magyar Kurír – 2011.január 15.)